

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Constantin Gurschi,
Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 31 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, declarat de avocatul Ion Popescu în numele inculpatului

Lunca Stepan Nicolae, născut la 29 noiembrie 1959 în s. Zîmbreni, r-nul Ialoveni, domiciliat în mun. Chișinău, s. Revaca, str. Suveranității 29, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) la 15 februarie 2010, prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău în baza art. 248 alin. (5) lit. b), d), 217/1 alin. (4) lit. d), 79, 84, 90 Cod penal la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani;

2) la 25 noiembrie 2010, prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău și decizia Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2011, în baza art. 290 alin. (1), 85 Cod penal la 6 ani închisoare.

*în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs:*

*Termenul de examinare a cauzei
01 august 2011 - 31 mai 2012,
15 august 2012 - 19 februarie 2013,
10 septembrie - 06 noiembrie 2013;*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 31 mai 2012, Lunca Stepan a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 3 ani închisoare și în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 4 ani și 6 luni închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani și 7 luni închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate potrivit sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2010 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2011, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, începând din 04 noiembrie 2010.

2. În fapt, instanța a constatat că la 27 octombrie 1998, orele 10:30, inculpatul Lunca Stepan a pătruns în odaia nr. 60 „b” din str. Coca 19, mun. Chișinău, de unde a sustras pe ascuns bunurile părții vătămate Gherman S. în valoare de 12.178 lei.

Astfel, inculpatul a comis sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzare de daune considerabile, adică infracțiunea prevăzută de art.186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Tot el, a păstrat la sine substanțe narcotice și anume două sacoșe din polietilenă și două pachete din hârtie cu substanță vegetală uscată care, conform raportului de expertiză, reprezintă 507,83 gr. hașiș, depistate într-un dulap și ridicate în urma percheziției efectuată la 04 noiembrie 2010 în apartamentul nr. 9 din str. Hajdeu 104, mun. Chișinău, unde inculpatul domicilia temporar.

Prin aceste acțiuni inculpatul a comis circulația ilegală a substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare, în proporții deosebit de mari, adică infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal.

Instanța a specificat că martorul Antoniu M. direct a indicat la faptul că în ziua sustragerii 1-a văzut pe inculpat în apartamentul părții vătămate și a văzut la acesta o geantă mare.

Totodată, inculpatul a invocat că în această perioadă se afla în Rusia, dar nu a prezentat nici o probă în susținerea poziției sale.

La fel, instanța a reținut că substanța narcotică a fost depistată printre lucrurile care îi aparțin inculpatului și în odaia în care acesta locuia. Mai mult, martorii oculari au indicat că inculpatul benevol a arătat colaboratorilor de poliție geanta cu droguri din dulap.

Astfel, instanța a respins ca nefondate declarațiile inculpatului că colaboratorii de poliție i-ar fi aruncat substanța narcotică, apoi i-ar fi cerut bani ca să nu-l atragă la răspundere penală. Or, apartamentul era încuiat și la el avea acces doar inculpatul.

De asemenea, în ședința de judecată a fost prezentată ordonanța privind refuzul începerii urmăririi penale pe faptul solicitării de către colaboratorii poliției a banilor de la inculpat.

La stabilirea pedepsei, instanța de judeca a ținut cont că inculpatul are antecedente penale, iar circumstanțe atenuante nu au fost stabilite.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a invocat că nu a comis infracțiunile incriminate, că procedura de efectuare a percheziției a fost încălcată, deoarece a fost petrecută fără înregistrarea video, fără martori și în lipsa proprietarului apartamentului, care era ținut la bucătărie și a fost invitat în odaia respectivă doar după ce totul fusese aruncat pe jos.

În anul 1998 el se afla în Rusia, Regiunea Saratov, r-nul Boltaisc, s. Sasnovka, și a fost ilegal condamnat pe art.186 Cod penal, doar în baza mărturiilor date de către o vecină de bloc.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Procesul penal privind săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal a fost încetat în legătură cu expirarea termenului

prescripției de tragere la răspundere penală, prevăzut la art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal.

Lunca Stepan a fost condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 4 ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, prin adăugirea parțială a părții pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2010 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2011, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani și 8 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, începînd din 04 noiembrie 2010.

Acțiunea civilă a fost lăsată fără soluționare, urmînd ca partea vătămată Gherman Svetlana să se adreseze în instanța de judecată în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a reținut că starea de fapt și de drept corect a fost statuată de către instanța de fond, ea concordă și se bazează pe analiza materialului probator, iar motivele invocate de apelant au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

Pe episodul de sustragere, martorul Antoniu Maria direct a indicat la faptul că în ziua comiterii infracțiunii l-a văzut pe inculpat singur în apartamentul părții vătămate, avînd o geantă mare, iar alibiul invocat de inculpat că în perioada comiterii infracțiunii se afla în Federația Rusă, nu a fost probat.

Pe episodul privind circulația ilegală a substanțelor narcotice, vina inculpatului și-a găsit confirmare prin cumulul de probe administrate, inclusiv: procesul verbal de percheziție, raportul de expertiză chimică, procesul-verbal de examinare a substanțelor narcotice, procesul-verbal de confruntare, declarațiile martorilor Branovschi Ștefan, Țigănas Gabriel, Burlacu Vladimir și Veveriță Victor. Probele enunțate atestă că substanța narcotică a fost depistată printre lucrurile care îi aparțin inculpatului și în odaia în care acesta locuia. Mai mult, toți martorii au indicat că la solicitarea lor de a prezenta lucruri sau substanțe interzise, dacă deține, inculpatul a arătat la geanta din dulap în care păstra drogurile depistate și ridicate de colaboratorii de poliție.

Versiunea că colaboratorii poliției ar fi pus substanța narcotică și că aceștia ar fi cerut ulterior bani de la el nu a fost probată, de vreme ce apartamentul era încuiat și nimeni nu avea acces la el decît inculpatul.

Martorii și părțile vătămate au depus declarații consecutive, sub jurămînt, fiind avertizați de răspundere penală pentru darea declarațiilor false. De asemenea, aceste declarații coroborează cu celelalte probe conținute în cauza penală.

Totodată, procesul penal privind învinuirea săvîrșirii de către inculpat a infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal urmează a fi încetat din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond a făcut o corectă individualizare a pedepsei, luînd în considerare că inculpatul anterior a mai comis infracțiuni și nu a încetat comportamentul antisocial, iar circumstanțe atenuante lipsesc.

5. Avocatul Ion Popescu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a specificat că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și trebuia să emită o decizie întemeiată numai pe probele care au fost cercetate nemijlocit în ședința de judecată, că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor incriminate inculpatului, nefiind săvârșite de inculpat.

Hotărârile judecătorești sunt emise în baza unor probe contradictorii, bazate doar pe presupuneri și în lipsa unor dovezi incontestabile ce ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate.

Versiunea învinuirii este combătută prin probele examinate în ședințele de judecată. Nici partea vătămată, nici martorii învinuirii, nu arată la inculpat ca la autorul infracțiunilor date.

Nu este combătută versiunea inculpatului că în perioada comiterii sustragerii bunurilor de la cet. Gherman Svetlana era plecat peste hotare, în Federația Rusă, regiunea Saratov, r-nul Baltiiskii, s. Sosnovca și nu putea comite acest furt.

Probele administrate de către instanțele de judecată au fost apreciate în mod greșit.

La baza învinuirii pe art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal sunt puse declarațiile martorilor Burlacu Vladimir, Veveriță Victor, Olari Alexandru și Țigănaș Gabriel, care fiind colaboratori de poliție direct implicați în investigarea cauzei date și cointeresați de a obține indici în serviciu, au dat depoziții diferite și contradictorii, cât și declarațiile martorului Branovschi Ștefan - persoană ce direct și involuntar a fost implicată în circumstanțele cauzei date.

Declarațiile colaboratorilor de poliție urmau a fi respinse de către instanța de judecată, deoarece, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, nu pot fi citați și ascultați ca martori reprezentanții organului de urmărire penală. Deci aceste persoane, fiind membri ai grupului de urmărire penală, nu pot avea calitate de martori în procesul dat.

În instanța de fond martorul Branovschi Ștefan a relatat că în momentul percheziției la el la domiciliu nu se afla în odaia în care au fost depistate substanțele narcotice. El a fost dus intenționat de către colaboratorii de poliție în bucătărie, apoi a fost invitat în odaia unde temporar locuia inculpatul arătându-i că la podea erau două pachete cu substanță uscată. Colaboratorii de poliție implicați în reținerea inculpatului l-au informat că pungile și pachetele cu substanțe narcotice au fost depistate în dulap. Personal nu a văzut ca substanțele narcotice să fi fost găsite în dulap și nu a fost prezent când au fost găsite de polițiști pungile cu pricina în dulap.

Instanța de apel urma să se expună motivat de ce nu a acceptat declarațiile făcute de martorul Branovschi Ștefan în ședința de judecată.

Procesul-verbal de percheziție efectuat la 04 noiembrie 2010 urmează a fi anulat și din considerente că organul de urmărire penală a efectuat percheziția dată în lipsa proprietarului apartamentului, care se afla în nemijlocita apropiere, însă intenționat a fost înlăturat de a nu fi prezent în momentul depistării substanțelor narcotice, fiind dus în altă odaie.

Martorul Branovschi Ștefan nici nu a fost citat în instanța de apel pentru a da explicații referitor la circumstanțele enumerate, iar instanța s-a limitat doar la citirea procesului-verbal de audiere a lui în instanța de fond.

În cadrul urmăririi penale nu a fost efectuată procedura de cercetare la fața locului și anume a dulapului unde au fost depistate pungile cu substanțe narcotice. Nu au fost identificate pe dulap, în apropierea acestuia, pe pungile găsite, amprente sau alți indici, ce ar confirma că inculpatul ar fi avut vre-o tangență cu circumstanțele depistării pungilor cu substanțe narcotice. Instanțele urmau să se expună referitor la legalitatea acestor acțiuni procedurale.

Careva probe incontestabile că substanțele narcotice ridicate i-ar aparține inculpatului nu au fost prezentate.

Astfel, instanțele de fond și de apel nu au dat o apreciere corectă tuturor circumstanțelor de fapt și de drept menționate, nu s-au pronunțat în privința tuturor motivelor invocate de inculpat în apelul său, instanța de apel nereținând astfel motive și argumente juridice întemeiate cu privire la respingerea motivelor invocate în apel.

Prin urmare, la elucidarea stării de fapt s-au admis derogări de la prevederile legale în vigoare, care nu au fost înlăturate pe deplin de către instanțele de fond și apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, conform art. 427 alin. (1), 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, însă cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 alin. (1) și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

În sensul vizat se reține că recursul respectiv este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12 Cod de procedură penală, care prescriu drept temeiuri pentru recursul ordinar situațiile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate, în recursul nominalizat este invocat în mod expres doar un singur temei din cele enumerate - că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, dar fără a se indica care sunt la concret aceste temeiuri în raport cu apelul inculpatului și circumstanțele invocate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel (*pct. 3-5 din decizie*).

În rest, în recursul ordinar nu este specificat care ar fi erorile de drept concrete și esența circumstanțelor că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția

instanței, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi calificarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului în acest caz, fiind omisă totalmente și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens.

Astfel, recursul ordinar nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, în raport cu împrejurările invocate în recursul ordinar, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale ultimului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată condamnatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 3 și 4 din prezenta decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele de judecată au estimat circumstanțele cauzei.

În acest sens se reține că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propun condamnații este o competență legală a acestei instanțe, care, nefiind temei de drept din numărul

celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Cu referire la obiecția recurentului că declarațiile martorilor care sunt și colaboratori de poliție nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare se atestă că, potrivit art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, nu pot fi citați și ascultați ca martori reprezentanții organului de urmărire penală, cu privire la circumstanțele care le-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de către ei a atribuțiilor lor procesuale, cu excepția cazurilor de participare la reținere în flagrant delict, de cercetare a probelor dobândite prin intermediul lor, erorilor sau abuzurilor la efectuarea procedurii în cauza respectivă.

Totodată, pretențiile din recursul ordinar la acest capitol nu sunt analizate, argumentate și susținute prin dovezi concrete în raport cu circumstanțele expuse și alte prevederi procesual-penale de rigoare, care să demonstreze că martorii vizați întrunesc statutul reprezentantului organului de urmărire penală și că ei ar fi fost citați și ascultați în alte cazuri decât cele exceptate prin art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărîrea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol, în raport cu motivele invocate, nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Popescu împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 31 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Lunca Stepan Nicolae, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 27 noiembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

06 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Constantin Gurschi,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 31 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, declarat de avocatul Ion Popescu în numele inculpatului

Lunca Stepan Nicolae, născut la 29 noiembrie 1959 în s. Zîmbreni, r-nul Ialoveni, domiciliat în mun. Chișinău, s. Revaca, str. Suveranității 29, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) la 15 februarie 2010, prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău în baza art. 248 alin. (5) lit. b), d), 217/1 alin. (4) lit. d), 79, 84, 90 Cod penal la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani;

2) la 25 noiembrie 2010, prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău și decizia Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2011, în baza art. 290 alin. (1), 85 Cod penal la 6 ani închisoare;

Conform art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Popescu împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 31 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Lunca Stepan Nicolae, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 27 noiembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc